

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή ως ευκαιρία να γνωρίσουμε τον πραγματικό εαυτό μας!

Γράφει ο π. Αντώνιος Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες, φτάσαμε με τη χάρη Του Θεού στο ευλογημένο Στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που αποτελεί την κατεξοχήν κατανυκτική και ασκητική περίοδο της Εκκλησίας μας! Το «Στάδιο» της Σαρακοστής είναι ένα «γήπεδο ψυχοσωματικής ασκήσεως» που δεν διαθέτει «κερκίδες» και δεν έχει «θεατές» αλλά απευθύνεται σε όλους μας «ως αθλητές». Γι' αυτό άλλωστε το Σάββατο της Τυρινής προβάλλονται από την Εκκλησία μας όλοι οι Άγιοι Ασκητές, άνδρες και γυναίκες, για να τους μιμηθούμε και να εμπνευστούμε από τον αγώνα τους, αλλά και για να αντιληφθούμε ότι όσο αδύνατοι, αμαρτωλοί και ράθυμοι να είμαστε, όλα είναι εφικτά, αφού τα κατάφεραν αυτοί μπορούμε και εμείς!

Πολλοί όμως Χριστιανοί δυστυχώς, δεν βλέπουμε αυτή τη περίοδο με χαρά και προσμονή, αλλά σαν κάτι αναγκαστικό και υποχρεωτικό, σαν μια δυσκολία και δοκιμασία που χωρίς υπερβολές, μετράμε τις ημέρες σαν τους κατάδικους στους φυλακές που χαράζουν τις ημέρες στους τοίχους των κελιών τους μέχρι να αποφυλακισθούν και στη προκειμένη περίπτωση για εμάς τους δήθεν «Καλούς Χριστιανούς» να φτάσει η Ανάσταση και το Πάσχα που θα τρώμε και θα έχει κατάλυση σε όλα!

Αυτό που ίσως ενοχλεί περισσότερο αυτή την περίοδο, δεν είναι μόνο η αυστηρή νηστεία και εγκράτεια που σίγουρα στον καιρό της αφθονίας που ζούμε και στους εξωφρενικούς ρυθμούς της δεν είναι και το ευκολότερο πράγμα, αλλά αυτή η τάση που σε αντίθεση με την κοσμική αντίληψη του ξεφαντώματος και του γλεντιού, το Τριώδιο έχει να κάνει με την στροφή να βρεθούμε στον έσω άνθρωπο, στον εσωτερικό και πολλές φορές κρυμμένο ευατό μας και όχι στον καμουφλαρισμένο και κρυμμένο στους πολλούς κοινωνικούς ρόλους και αξιώματα που μπορεί να διαθέτουμε! Σκοπός της Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι να καθρεπτιστούμε και να δούμε με καθαρμένα μάτια και ψυχή τον ευατό μας γιατί όλο το άλλο χρονικό διάστημα παρατηρούμε και κατακρίνουμε όλους τους άλλους και αφήνουμε την ύπαρξή μας «στην αυθεντία» και το «απυρόβλητό» του. Αυτή την θυσιαστική και φυσικά καθόλου εύκολη πράξη είναι ο σκοπός και η αρχή της μετανοίας και αγιότητας.

Βέβαια υπάρχουν και πολλοί που με ευχαρίστηση και χαρά ξεκινούν τον αγώνα και το Στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και όχι ως αγγαρεία και με γκρίνια. Όμως και εδώ, αν και φαντάζει ιδανική κατηγορία πιστών, υπάρχει και ελλοχεύει ένας σοβαρός κίνδυνος, αυτό της κενοδοξίας! Δηλαδή της υπερηφάνειας, της έπαρσης, της εγωκεντρικής διαθέσεως ότι εγώ τα τηρώ και τα καταφέρνω και ταυτόχρονα υποτιμούμε και κατακρίνουμε τους άλλους που δεν νηστεύουν ή δεν ασκούνται ή δεν εκκλησιάζονται κτλ! Το εύκολο είναι να τηρείς και να θεωρείς ότι δικαιούσαι μισθό και έλεος από το Θεό! Το δύσκολο είναι να τα κάνεις όλα αυτά αλλά σαν να μη τα κάνεις, ότι δεν κάνουμε τίποτα σπουδαίο και ότι πάντοτε υπολειπόμαστε και ουσιαστικά δεν έχουμε βάλει ακόμη αρχή μετανοίας.

Πολλοί πιστοί ξεκινούν αλλά γρήγορα παραιτούνται από τον αγώνα γιατί θεωρούν ότι δεν τα καταφέρνουν που ενώ θέλουν βλέπουν ότι δεν τους ταιριάζει στην δική τους ιδιοσυγκρασία ή οι εξωτερικοί παράγοντες και ο χρόνος είναι δύσκολος που είναι αντίθετοι σε αυτή την κατεύθυνση. Όμως πολλές φορές όλα αυτά είναι **«προφάσεις εν αμαρτίαις...»!** Σκοπός είναι ότι όλοι μπορούν να βρουν κάτι που θα τους ταιριάζει ! Δεν μπορούμε την νηστεία στο φαγητό; Ας το κάνουμε νηστεία στο κινητό και στον υπολογιστή μας που έχουν γίνει προέκταση του ευατού μας! Ας νηστέψουμε στον θυμό, την γκρίνια και τα νεύρα μας! Είναι δύσκολα και αυτά και φυσικά θα δούμε ότι μετά εμείς ορίζουμε το στομάχι μας και όχι το

στομάχι μας εμάς! Άλλωστε τρώμε για να ζούμε και δεν ζούμε για να τρώμε όπως έχουμε καταντήσει εμείς!

Πέρα από την νηστεία μπορούμε να δώσουμε χρόνο στη προσευχή, τόσο στην ομαδική με τις τόσες συχνές και πυκνές Ακολουθίες, όσο και στο «ταμείο μας» ο λεγόμενος κανόνας μας, ιδιαίτερα στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή να προσευχόμαστε και όχι μόνο για τον εαυτό μας αλλά και για τους άλλους! Σε αυτό βοηθάνε και οι αγρυπνίες και μάλιστα να κλείνουμε γόνατα και γιατί όχι και δάκρυα μετανοίας! Πέρα από τις μετάνοιες και την προσευχή, υπάρχει και η ελεημοσύνη! Αυτός είναι ο σκοπός να τρώμε λιτά για να μένουν χρήματα να δίνουμε εκεί που υπάρχει ανάγκη ώστε να δοξάζετε ο Θεός και όχι εμείς που δίνουμε! Να αφιερώνουμε χρόνο και ότι μπορώ σε υλικά αγαθά σε ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μας, σε φτωχούς, ορφανά, διαζευγμένους, ψυχικά ή σωματικά ασθενείς, σε αστέγους, σε φυλακισμένους, σε περιθωριακούς για την κοινωνία μας και κατατρεγμένους και ένα σωρό άλλες κατηγορίες ανθρώπων!

Κλείνοντας το άρθρο μας, θα αναρωτηθούν εύλογα κάποιοι, μα για ποια γνώση του εαυτού μας μιλάει το άρθρο αφού όλο για τους άλλους και για τον Θεό μιλάει και πολύ λίγο για το δικό μας πρόσωπο! Μα αυτό είναι το θέμα, πως θα μιλήσεις με εαυτό αν δεν επικοινωνεί με τον Θεό και τον συνάνθρωπο; Στην Εκκλησία ζούμε τριαδικά όπως και ο Θεός και όχι ατομικά! Γνωρίζουμε πραγματικά τον εαυτό μας όσο κοινωνούμε με τον Θεό και το συνάνθρωπο και τότε τους γνωρίζουμε και μας γνωρίζουν και αυτοί! Τότε παίρνουμε αξία και προοπτική! Αυτό προϋποθέτει ταπείνωση και χωρίς αυτή τίποτα καλό δεν κάνουμε όχι μόνο στη Σαρακοστή αλλά και σε όλη μας την ζωή! Καλό Στάδιο λοιπόν αδελφοί μου!

Αμήν!

***Ο π. Αντώνιος Χρήστου είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.**